

The Greek Review of Social Research

Vol 30 (1977)

30-31 Β'-Γ'

Το πρόβλημα της κοινωνικής στρωματώσεως στην Ελλάδα, όπως προβάλλεται από τις εμπειρίες των Αθηναίων δικηγόρων

Ηλίας Αλ. Φιλιππίδης

doi: [10.12681/grsr.190](https://doi.org/10.12681/grsr.190)

Copyright © 1977, Ηλίας Αλ. Φιλιππίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Φιλιππίδης Η. Α. (1977). Το πρόβλημα της κοινωνικής στρωματώσεως στην Ελλάδα, όπως προβάλλεται από τις εμπειρίες των Αθηναίων δικηγόρων. *The Greek Review of Social Research*, 30, 261–267. <https://doi.org/10.12681/grsr.190>

**τό πρόβλημα τῆς
κοινωνικῆς
στρωματώσεως
στήν Ἑλλάδα,
ὅπως προβάλλεται
ἀπό τίς ἐμπειρίες
τῶν Ἀθηναίων
δικηγόρων**

**τοῦ
Ἡλία Ἀλ. Φιλίππιδῆ**

*Δικηγόρου
Διδάκτορα Κοινωνικῶν καί
Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν
τοῦ Πανεπιστημίου Βόννης*

...ὅποιος ἄνθρωπος ἔχει στήν κα-
τοχή του δύναμη πού προέρχεται
ἀπό τήν ψυχή ἢ τό σῶμα ἢ ἀπό
χρῆματα ἢ ἀπό καταγωγή...

Πλάτων, Πολιτεία 366C

Φαίνεται πῶς οἱ κοινωνίες ἢ τά κοινωνικά στρώ-
ματα πού ἀνάγουν τή δομή τους στήν ἔννοια
τοῦ πολίτη-ἄστου προτιμοῦν ἕνα πολλαπλό σύ-
στημα κοινωνικῶν ἐπάθλων. Τό ἄτομο, γεμάτο αὐ-
τοπεποίθηση, ξεδιπλώνει τίς ἱκανότητές του καί
συνέχεια ἀναζητεῖ νέες μορφές ἐκφράσεως.

Ἔτσι, ἡ τάξη τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν τῆς ἀρ-
χαιάς Δημοκρατίας μοίραζε τόν θαυμασμό τῆς
ἀνάμεσα στά πλεονεκτήματα πού ἔδωσε στόν πο-
λίτη ἡ φύση ἢ ἡ οἰκογένειά του, ἢ πού κέρδισε ὁ
ἴδιος. Μιά κοινωνία πού ἔχει γνωρίσει τήν κερ-
κίδα τοῦ σταδίου ἢ τοῦ θεάτρου καί τό βῆμα τῆς
Ἀγορᾶς εἶναι ἔτοιμη νά χειροκροτήσει ὄχι μόνο
τόν ἄθλητή, τόν καλλιτέχνη ἢ τόν ρήτορα, ἀλλά
καί κάθε ἄλλη ἐπίδοση πού ἐπισφραγίζει τό κλέος
τῆς πόλεως, τῆ νεανική σιγουριά τοῦ πολιτευμα-
τος καί τήν ἀνωτερότητα τοῦ πνεύματος, τό ὅποιο
καλεῖται, ὄχι σάν συνέπεια ἀλλά σάν αἰτία, νά δι-
κασιολογήσει τό κοινωνικό χάσμα ἀνάμεσα στήν
ἐλεύθερη ἐργασία τοῦ πολίτη καί τήν ἀναγκα-
στική χειρωνακτική ἐργασία τοῦ δούλου.¹ Ὁ
ἀπόηχος τῆς διακρίσεως φτάνει μέχρι τήν ἐποχή
μας, στήν κατάταξη τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων,
ἀνάλογα μέ τό κοινωνικό τους γόητρο. Ἡ δια-
νοητική ἐργασία θεωρεῖται ἀπόδειξη ποιοτικῆς
καί κοινωνικῆς ἀνωτερότητας ἔναντι τῆς χειρω-
νακτικῆς. Οἱ δύο μορφές ἐργασίας ἀνταποκρίνον-
ται σέ μία χονδρική διχοτόμηση τοῦ κοινωνικοῦ
οἰκοδομήματος σέ «πάνω» καί «κάτω».²

Οἱ Ἀθηναῖοι δικηγόροι ἀπέδωσαν μέ τή μεγάλη
τους κοινωνική ἐμπειρία τίς ἀντιλήψεις τῆς κοι-
νῆς γνώμης σχετικά μέ τή σωματική ἐργασία: «ἡ

—Τό ἄρθρο αὐτό ἀποτελεῖ ἀποσπασματική καί ἀνανεωμένη
ἀπόδοση τῆς διδακτορικῆς ἐργασίας μέ βασικό θέμα τήν κοι-
νωνική πρόελευση τῶν Ἀθηναίων δικηγόρων, καί μέ τίτλο:
*Soziale Aufstiegsbahnen in Griechenland. Am Beispiel einer
empirischen Felduntersuchung der sozialen Herkunft Athener
Rechtsanwälte.* Ἡ τελική ἐρευνα πραγματοποιήθηκε ἀπό τόν
Μάρτιο μέχρι τόν Ἰούλιο 1974, ὅποτε ἡ κρίση πού ἀκολού-
θησε ἀποτελέσει καί τό φυσικό πλαίσιο τῆς ἐρευνας πού ἀπο-
κτᾷ ἰδιαιτέρη σημασία, καθώς ἀπέδωσε πιστά τήν κοινωνική
ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀθήνας, πρὶν ἀπό τήν κατάρρευση τῆς δικτα-
τορίας.

1. «Μεταξύ τῶν ἐπαγγελμάτων, τά πλέον τεχνικά εἶναι
ἐκεῖνα εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἐλάχιστα παρεμβαίνει ἡ
τύχη, θαναυσότατα δ' ἐκεῖνα εἰς τά ὅποια φθειροῦνται πολὺ τά
σώματα, δουλικώτατα ἐκεῖνα εἰς τά ὅποια μόνον αἱ σωματικά
δυνάμεις καταβάλλονται καί ἀγενέστατα ἐκεῖνα διὰ τά ὅποια
ἐλαγίστη ἱκανότης ἀπαιτεῖται». Ἀριστοτέλης, Πολιτικά 1258b
39-43.

2. Βλ. Popitz H., κ. ἄ., *Das Gesellschaftsbild des Arbeiters*,
Tübingen 1957, σελ. 201 ἑπ.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1: Τυπικά γνωρίσματα τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων κατά συχνότητα ἀναφοράς

	%
α. Φτώχεια	38,6
β. Περιορισμένη ἐκπαίδευση καί πνευματικότητα (ἐλλειψη προσανατολισμῶν, ἀπάθεια, ἀνεπεξέργαστη ἀπόδοξη ἑτοιμον ἰδεῶν)	25,7
γ. Ἀπομόνωση, ζωὴ στὸ περιθώριο, ἐξάρτηση, συμπλέγματα κατωτερότητας, μίσος κατὰ τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων	11,7
δ. Χειρωνακτικὴ ἐργασία, ἐπαγγέλματα χωρὶς γόητρο	9,4
ε. Ἀπογοήτευση, ἀβεβαιότητα, φόβος (ὅταν ὁ πατέρας ἀρρωσταίνει, πενιὰ ὅλη ἡ οἰκογένεια)	7,3
στ. Ἐλαφρότητα στὸν τρόπο ζωῆς (διασκέδαση, κτλ.)	5,9
ζ. Διάφορα	1,4
N = 106 ³	100,0

ΠΙΝΑΚΑΣ 2: Ἡ σύνθεση τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων κατὰ συχνότητα ἀναφοράς τῶν διαφόρων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν

	%
α. Ἐξηρητημένη ἐργασία ἐργάτες ἐδικευμένοι, τεχνίτες, οἰκοδόμοι	71,8
ἀνεπίκριτοι ἐργάτες, χειρῶνακτες ἐργάτες	16,8
ἀκτῆμονες - ἀγροτεργάτες	9,3
κατώτεροι ἰδιωτικοὶ υπάλληλοι, ὑπηρέτες, θυρωροί, νυχτοφύλακες	8,2
κατώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι	5,8
β. Ἀνεξάρτητη ἐργασία ἀγρότες μὲ μικρὸ κλῆρο	3,1
μικροπωλητές, λαχειοπώλες, παλαιοπώλες, κτλ.	20,8
μικροεπαγγελματίες	4,3
3,1	28,2
N = 106	100,0

σωματικὴ ἐργασία δὲν προσφέρει κανένα αἰσθημα δημονηγοτικότητας, δὲν συνδυάζεται μὲ κοινωνικότητα καί μὲρφοση»· «ἡ σκέψη προϋποθέτει σωματικὴ ζωντάνια, ἡ σωματικὴ ἐργασία εἶναι σκληρὴ». Συμπερασματικά προκύπτει ὅτι ἡ σωματικὴ

3. Μέχρι τὸν Ἰούλιο 1974 ἔχσαν συμπληρωθῆ 120 ἐρωτηματολόγια. Λόγῳ ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας δὲν ἐπιτρέπουν τὴ συνέχιση τῆς ἰδίας ἐρευνας, ὅταν ἔχουν ἀλλάξει τόσο ριζικά τὰ δεδομένα τῆς (π.χ. σχέσεις λαοῦ καί ἐξουσίας, ἱεράρχηση τῶν κοινωνικῶν ἀξιών, τὸ γόητρο ἐνὸς ἐπαγγέλματος πού ἐπιρεάζεται ἅμεσα ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κατάσταση, οἱ δρόμοι κοινωνικῆς ἀνόδοου, πού ἐπιηρεάζονται ἅμεσα ἀπὸ τὴ μορφή τῆς ἐξουσίας, κτλ. κτλ.) Ἡ ἀντιπροσωπευτικότητα τοῦ δείγματος ἐξασφαλίστηκε (γι' αὐτὸ καί ὁ περιορισμὸς τῶν 120 σὲ 106) μὲ τὴν ἀκριβῆ ποσοστιαία ἀντιστοιχία τῶν ὁμάδων ἡλικίας (κατὰ Seties) τοῦ δείγματος καί τοῦ πληθυσμοῦ. Στὶς ἀνοχτές ἐρωτήσεις ἀντιστοιχοῦν περισσότερες ἀπὸ 106 γνῶμες καί ἐκφράσεις.

ἐργασία κατὰ μιὰ εὐρεία ἀντίληψη δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὸν προορισμὸ τοῦ homo sapiens.

Βέβαια, ὁ συνδυασμὸς σωματικῆς ἐργασίας καί πνευματικῆς ἀποτελεματώσεως (Πίνακες 1 καί 2) εἶναι κοινωνικὴ συνάρτηση, πού ὀφείλεται στὸ ἐπίπεδο βιομηχανικῆς καί κοινωνικῆς ἀναπτύξεως τῆς δεδομένης κοινωνίας. Οἱ μέτριες τεχνολογικῆς δυνατότητες τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας δημιουργοῦν τὴν πλατεῖα ἐντύπωση ὅτι ἡ δουλειὰ τοῦ τεχνίτη καί τοῦ ἐργάτη δὲν ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερες διανοητικῆς ἱκανότητες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο καί ἡ ἐσωτερικὴ δομὴ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινωνικο-οἰκονομικοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπουν βασικά στὸν ἐλεύθερο χρόνον νὰ ἀποτελεῖ δυνατότητα σωματικῆς καί πνευματικῆς ἀνανεώσεως καί γενικά βελτιώσεως τῆς ποιότητας τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου στά κατώτερα στρώματα κατὰ κύριο λόγο.

Παρ' ὅλο πού οἱ ἐργάτες καί οἱ ἀγρότες ἀποτελοῦν δύο ξεχωριστοὺς κόσμους, πού συνήθως δὲν ἐρχονται καθόλου σὲ ἐπαφὴ μεταξὺ τους, ἀνῆκουν σὲ ἓνα κοινὸ «ἐπίπεδο» (Lage),⁴ δηλαδή ἔχουν ἓναν κοινὸ παρονομαστὴ κοινωνικῶν δεδομένων, δυνατότητα καί πιθανότητα γιὰ ἓνα ὁρισμένῳ εἶδος ζωῆς (Lebenschancen).⁵ Τρία εἶναι τὰ βασικά χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ «ἐπίπεδου»: τὸ περιορισμένῳ (περιορισμένη μὲρφοση καί κοινωνικὴ δραστηριότητα, περιορισμένες οικονομικῆς δυνατότητες καί δυνατότητες δημονηγοτικότητας στὸν ἐλεύθερο χρόνον), τὸ στατικὸ (περιορισμένες ἢ μᾶλλον ἀνύπαρκτες δυνατότητες κοινωνικῆς ἀνόδοου σὲ μιὰ γενεὰ καί ἑλλειψη ἀνταγωνιστικότητας, μιὰ καί ὁ χρόνος ὅπου ζοῦν οἱ ἐργάτες κι οἱ ἀγρότες δὲν ἀποτελεῖ κοινωνικὸ «πέραςμα», εἶναι περιθωριακός), καί τὸ ἐξηρητημένῳ (τουλάχιστον γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη). Ὅσο ἀνεδαίνουμ

ΠΙΝΑΚΑΣ 3: Τυπικά γνωρίσματα τῶν μεσαίων κοινωνικῶν στρωμάτων κατὰ συχνότητα ἀναφοράς

	%
α. Πλοῦτος, αὐτάρκεια, οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία	38,0
β. Μὲρφοση, πνευματικότητα	18,2
γ. Στοιχισμὸς, ἐντονη συνείδηση τῆς κοινωνικῆς τους θέσεως (θέλουν νὰ διαχωρίζονται ἀπὸ τὰ ἄλλα στρώματα), ἐντονος τάσεως κοινωνικῆς ἀνόδοου	15,3
δ. Συντηρητισμὸς, σεβασμὸς στὴν παράδοση καί τὴν ἠθικὴ	12,5
ε. Ἀκαδημαϊκὰ ἐπαγγέλματα	10,3
στ. Κοινωνικὴ δραστηριότητα, συμβολὴ στὴ διαδικασία παραγωγῆς	6,7
	100,0

4. Σύμφωνα νὰ τὸν ὄρο τοῦ Th. Geiger, στὸ κλασικὸ πιά ἐργον του, *Die soziale Schichtung des deutschen Volkes*, Stuttgart 1967, σελ. 12-13.

5. Π.χ. οἱ νέοι ἀπὸ τίς ἀνώτερες τάξεις ἔχουν 8 φορές

στὴν κοινωνικὴ πυραμίδα, διευρύνονται τὰ ὅρια τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος· οἱ σχέσεις γίνονται εὐρύτερες, δυναμικότερες καὶ ἀνταγωνιστικές.

Μετὰ τὴ σύγκριση τῶν πινάκων 1 καὶ 3 γθαίνει ἀβίαστα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γραμμὴ διακρίσεως μεταξύ τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικο-οικονομικὴ δραστηριότητα καὶ ὁ τρόπος ζωῆς ἐκφράζονται μέσα στὸ σύστημα ἀξιών τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ δραστηριότητα καὶ ὁ τρόπος ζωῆς ἀποτιμῶνται ἀρνητικά, περνᾷ μέσα ἀπὸ τὰ κατώτερα καὶ τὰ μεσαῖα κοινωνικά στρώματα. Ἐνῶ γιὰ τὰ κατώτερα στρώματα δὲν διατυπώθηκε οὔτε ἕνας θετικὸς χαρακτηρισμὸς, τὰ μεσαῖα στρώματα διακρίνονται γιὰ τὴ συνύπαρξή σημαντικῶν θετικῶν γνωρισμάτων.

Γενικά, στὶς φιλελεύθερες ἀστικές κοινωνίες τὰ μεσαῖα κοινωνικά στρώματα συγκεντρώνουν σέ μικρότερο ποσοστὸ, ἀπ' ὅτι τὰ κατώτερα καὶ τὰ ἀνώτερα, ἀρνητικὸς χαρακτηρισμὸς καὶ ἐπικρίσεις, καὶ ὅσοι ἀνήκουν σ' αὐτὰ ντρέπονται ἢ ἀποφεύγουν, πολὺ λιγότερο ἀπὸ ὅτι τῶν κατωτέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων, νὰ δηλώσουν ὅτι ἀνήκουν στὰ μεσαῖα στρώματα.⁶ Φιλοσοφικά καὶ ἠθικά τὰ στρώματα αὐτὰ ὑλοποιούν τὴν ἀρετὴ τῆς μεσότητος⁷ κοινωνιολογικά ὅμως ἡ ταύτισή τους μετὸ ὅλο κοινωνικο-οικονομικὸ πλᾶσιιο-σύστημα τῆς κοινωνίας ὀφείλεται στὸ ὅτι στὰ μεσαῖα στρώματα ἀνήκει βασικά—ἔστω καὶ ἂν δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτὰ—τὸ ἀνθρώπινο δυναμικὸ πού ἐπανδρῶνει τὸν κρατικὸ μηχανισμό, κινεῖ τὴν παραγωγικὴ διαδικασίαν καὶ στελεχώνει τὸ προνομιοχὸ ἢ ἀκαδημαϊκὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ, τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ μηχανικοῦ. Ἐτσι, αὐτοὶ πού ἀνήκουν στὰ μεσαῖα στρώματα αἰσθάνονται σάν στυλοβάτες τοῦ κοινωνικο-οικονομικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἀξιών του. Τὰ μεσαῖα στρώματα, σάν φορέας ὀρισμένου πολιτισμοῦ,⁸ εἶναι εὐαίσθητα σέ θέματα ἱεραρχείας τῶν ἀξιών καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ διατήρησή τους. Βασικά τιμοῦν τὸ «κατεκτημένον», σέ ἀντίθεση πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα πού στηρίζονται πῶς ποῦ στὸ «κλιρονομημένον» (ὄνομα ἢ περιουσία). Ἐτσι, ἐνῶ τὰ ἀνώτερα στρώματα δὲν αἰσθάνονται ἰδιαίτερα τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀξιολογήσουν τὶς δυνατότητες τοῦ συστήματος, εἴτε

γιὰτι ἔχουν διεθνεῖς διασυνδέσεις, εἴτε γιὰτι ἡ δευτέρη γενεὰ δὲν χρειάζεται πιά τὶς δυνατότητες τοῦ συστήματος, τὰ μεσαῖα στρώματα βρίσκονται σέ σχέσι ἀλληλεξαρτήσεως πρὸς τὸ σύστημα. Καὶ βέβαια, ἄλλοιὰφέρονται γιὰ τὴ διατήρησή του, γιὰτι ἔχοντας ξεκινήσει ἀπὸ κάπου «χαμηλότερα» ἀποτελοῦν τὸν ζωντανὸ καθρέφτη τῶν δυνατοτήτων τοῦ συστήματος.

Ἡ στενότερη σχέση μεταξύ μεσαίων στρωμάτων καὶ γενικότερου πλαισίου-συστήματος φαίνεται ὄχι μόνο στὸ συνδυασμὸ συντηρήσεως καὶ ἔντονης τάσεως περαιτέρω κοινωνικῆς ἀνοδοῦ, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐκτίμησι τοῦ κοινωνικοῦ ρόλου τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐνῶ συνήθως τὰ κατώτερα στρώματα μιλάμε γιὰ ἐργασία καὶ δουλειὰ καὶ στὰ ἀνώτερα γιὰ ἀξιώματα, τὰ μεσαῖα στρώματα εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν χώρος τῶν ἐπαγγέλματων. Ἡ κοινωνικὴ σημασία τοῦ ἐπαγγέλματος δὲν βρίσκεται τόσο στὴν ταύτισι ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος καὶ κοινωνικοῦ λειτουργήματος, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ Karl Dunkmann (παραγωγή τῆς λέξεως Beruf:ἐπάγγελμα ἀπὸ τὴ λέξι Berufung: κλήσι),⁹ ὅσο στὸ χαρακτηρισμὸ τῶν ἐπαγγέλματος, σάν τὴ συνισταμένη τοῦ «κεκτημένου» πού συμπυκνώνει εἰσόδημα, μόρφωσι, κοινωνικὴ προβολή καὶ περαιτέρω κοινωνικὴ ἀνοδο, ὅπως καὶ δημιουργικότητα, δηλαδή ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ χώρου τῶν μεσαίων στρωμάτων (βλ. πίνακα 3).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σταθοῦμε σέ μιὰ ἰδιαιτερότητα τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος: στή διάστασι ἀνάμεσα στὸ εἰσόδημα καὶ στή μόρφωσι. Στὶς προηγμένες βιομηχανικές χώρες τὸ κριτήριό τῆς μορφώσεως-ἐκπαίδεσεως δημιουργεῖ ἤδη μόνο του μιὰ συγκεκριμένη κοινωνικὴ ἱεραρχία. Ἡ παιδεία σέ ἕνα ἐκλογικευμένο καὶ τυποποιημένο κοινωνικο-οικονομικὸ σύστημα, ὅπου γιὰ κάθε θέσι ἀπαιτοῦνται ὀρισμένα προσόντα, γνωστά ἐκ τῶν προτέρων, γίνεται κριτήριον κοινωνικῆς ἐπιλογῆς καὶ μάλιστα ὄχι μόνο ἡ ἀνωτάτη παιδεία πού ὀδηγεῖ στὴν «ἀριστοκρατία τοῦ πτυχίου» (Diplom-Elite),¹⁰ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ, τεχνικὴ ἢ στοιχειωτικὴ ἐκπαίδεσι. Τὸ ὅποιοδήποτε πτυχιο εἶναι ἐνταγμένο σέ ἕνα σύστημα θέσεων καὶ ἱκανοτήτων. Π.χ. στή Δυτ. Γερμανία μόνο σέ «μάστορες», δηλαδή οὐσιαστικά καὶ τυπικά ἱκανότερες, ἐπιτρέπεται νὰ ἀνεξαρτοποιοῦνται καὶ νὰ ἐκπαιδεῖουν μαθητευομένους.¹¹

Στὴν Ἑλλάδα ἡ διάστασι ἀνάμεσα σέ μόρφωσι-ἐκπαίδεσι καὶ χρήμα ἔχει πάρει τὴ μορφή πολιτιστικῆς «σχίζοφρενείας».

Τὸ εἰσόδημα, σάν κριτήριον κοινωνικῆς διακρίσεως στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, ἀποτελοῦσε, κατὰ

περισσότερες πιθανότητες νὰ φοιτήσουν σέ μιὰ ἀνωτάτη σχολή ἀπὸ ὅτι οἱ νέοι τῆς ἀργοτικῆς καὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Βλ. Ἰωάννης Λαμπρῆ-Δημακῆ, *Πρὸς μίαν ἑλληνικὴν κοινωνιολογίαν τῆς Παιδείας*, Ἀθήναι 1974, τόμος 1, σελ. 91.

6. Βλ. Scheuch, K. Erwin, «Sozialprestige und soziale Schichtung» in: David V. Glass and René König, *Soziale Schichtung und soziale Mobilität*, Kölner Zeitschrift für Soziologie und Sozialpsychologie, Sonderheft 5, Köln und Opladen 1961, σελ. 76.

7. «Πτοχῶναι καὶ πλοῦτον μὲ δόξης εἰς ἐμὲ· τρέφε με μὲ αὐτάρκη τροφῆν· μήποτε χορτασθῶ καὶ σὲ ἀρνήθω... ἡ μήποτε εὐφρεθῆς παύσῃ, κέλευθω». *Παροιμίαι* 30, 8-9. Ἐπίσης βλ. στὸν Ἀριστοτέλη, *Πολιτικά* 1266 β ἐπ.

8. Βλ. Scheuch, K. Erwin, σελ. 76.

9. Βλ. Daheim, H., «Soziologie der Berufe», in: *Handbuch der Empirischen Sozialforschung*, τομ. 2, σελ. 363.

10. Scheuch, K. Erwin, σελ. 91.

11. Βλ. Bolte, K.M., κ.ά., *Soziale Ungleichheit*, Opladen 1974, σελ. 43.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4: Η σύνθεση των μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων κατά συχνότητα αναφοράς των διαφόρων επαγγελματικών κατηγοριών

	Άνω	Μέση	Κάτω	Σύνολο
α. Έξηρημένη εργασία άνωτεροι δημόσιοι υπάλληλοι (δικαστικοί, στρατιωτικοί, υπάλληλοι ύπουργείων, ΝΠΔΔ κτλ.)	16,2	14,0		35,0
μεσαίοι και κατώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι		9,1	23,9	
μεσαίοι και κατώτεροι ιδιωτικοί υπάλληλοι		10,5	23,2	
τραπεζικοί τεχνίτες ειδικευμένοι, ναυτικοί			5,1	
έκπαιδευτικοί, λογιστές		4,1		
β. Έλεύθερη επαγγελματική δραστηριότητα		9,3		48,0
μεγαλέμποροι	16,1	14,0		
επιχειρηματίες, μανάτζερς	15,6	3,5		
επαγγελματίες, θιοτέχνες	5,0	11,2	22,0	
εισοδηματίες (άκίνητα, άνών. τίτλοι)	6,2	4,2	1,9	
μεγαλοκτηματίες	5,6	11,9		
μεσαία άγροτική τάξη			16,8	
γ. Άκαδημαϊκά επαγγέλματα		8,0		17,0
έπιτυχημένοι έπιστήμονες, καθηγητές παν/μίου				
έπιστήμονες-έλεύθ. επαγγελματίες	5,0	12,6		
δικηγόροι, γιατροί, μηχανικοί, μηχανολόγοι	13,0	4,9	7,0	
	100,0	100,0	100,0	100,0

ΠΙΝΑΚΑΣ 5: Ποσοστιαία κατάσταση βασικών κριτηρίων κοινωνικής στρωματώσεως στην έλληνική κοινωνία κατά σειρά σπουδαιότητας, σύμφωνα με τις έμπειριές των έρωτηθέντων δικηγόρων

A = άντικειμενική κατάταξη
Y = ύποκειμενική κατάταξη

	A	Y
Εισόδημα	79,9 (1)	16,9 (7)
Έπάγγελμα	59,5 (2)	44,6 (4)
Κοινωνική έπιρροή	53,7 (3)	33,5 (5)
Καταγωγή	48,0 (4)	22,4 (6)
Μόρφωση	42,4 (5)	79,1 (1)
Πνευματικά χαρίσματα - φυσικά προσόντα	39,1 (6)	47,2 (2)
Τρόποι ζωής-στόχοι	22,0 (7)	44,8 (3)

K. A = 26,5 N = 106

τή γνώμη των έρωτηθέντων δικηγόρων, τήν άπόλυτη σπουδαιότητα. Σέ πολλούς έρωτηθέντες ήταν έκδηλη ή πρόθεση νά βάλλουν τό εισόδημα στην πρώτη θέση σάν έκδήλωση πικρίας και διαμαρτυ-

ρίας γιά τή θεοποίηση τής ύλης σέ βάρος του πνεύματος άπό τήν τότε άντιπνευματική πολιτική τής δικτατορίας. Μόνο 15% των έρωτηθέντων ήταν σύμφωνοι μέ τήν κατάταξη τών κριτηρίων, όπως γίνεται στην κοινωνία μας (στήλη A του πίνακα 5) ή τήν αποδέχονται άναγκαστικά. Τό 85% ήθελε διαφορετική κατάταξη, που νά έξαίρει τις πνευματικές άξίες και νά προβάλλει τούς πνευματικούς άνθρώπους (στήλη Y).

Η έντονη διάσταση άνάμεσα στην ιδανική είκόνα του πνευματικού άνθρώπου (συνδυασμός μορφώσεως, πνευματικότητας και άντιστοιχού τρόπου ζωής) και στην κυριαρχία τής οικονομικής δυνάμεως, που συνήθως στη νεοελληνική κοινωνία δέν συνοδεύεται άπό πνευματικότητα, δείχνει τήν πολιτιστική σχιζοφρένια που χαρακτηρίζει τήν έλληνική μεταπολεμική πραγματικότητα, ή όποια πιέζεται άπό τόν χρόνο και τις διεθνείς πολιτικο-οικονομικές συνθήκες νά μιμηθεί και νά ένταχθεί μέ τήν έκβιομηχάνιση σέ ένα ξένο πολιτιστικό πλαίσιο, χωρίς νά έχει βρει γέφυρες που νά επιτρέπουν τήν έπικοινωνία και τόν διάλογο τής νέας προκλήσεως μέ τή ντόπια παράδοση.

Ίδιαίτερα οί δικηγόροι, γαλουχημένοι μέ τις άρχές τής κλασικής παιδείας («τά άγαθά κόποις κτώνται», «τά ύλικά άγαθά δέν είναι άύτοσκοπός, άλλα μέσα γιά τήν πνευματική δλοκλήρωση του άνθρώπου»). ζούν καθημερινά τό χάσμα άνάμεσα στην ύλική δύναμη που συνεχώς έδραϊνώνεται τήν κυριαρχία της, και τήν πνευματικότητα που σθηνει. Μερικές χαρακτηριστικές θέσεις: «πλούτος δέν είναι πάντα τό άποτέλεσμα μιας τίμας δραστηριότητας, μπορεί νά είναι άποτέλεσμα έννοϊκών συμπτώσεων ή και άνεντίμων μέσων· ή μόρφωση, άντιθέτως, μόνο μέ κόπο κατακτιέται, έξ άλλου ή μόρφωση μπορεί νά φέρει τόν πλούτο, ένδ ό πλούτος δέν μπορεί νά φέρει τή μόρφωση»· «τό άτομο έκπληροί τόν προορισμό του στην ύπηρεσία τής δλότητας· μόνο τό πνευματικό στοιχείο τό καθιστά ίκανό νά συμβάλει στό γενικό καλό· τά ύλικά ένδιαφέροντα κάνουν τούς άνθρώπους εγωϊστές και έπιθετικούς. Έτσι δημιουργούνται οί συγκρούσεις, οί κρίσεις και οί πόλεμοι. Η σταθερότητα και ή πρόοδος μπορούν νά πραγματοποιηθούν μόνο όταν έπικρατούν τά πνευματικά ιδεώδη». Τό πρόβλημα δέν βρίσκεται μόνο στον άναρχικό χαρακτήρα τής οικονομικής δραστηριότητας, άλλα και στό άδιέξοδο του νεοελληνικού πολιτισμού, που άκόμη δέν μόρσε να βρει ύπερκείμενες κατηγορίες στις όποιες νά αναγάγει τά «διεστώτα». Ίδιαίτερα ή έννοια του επαγγέλματος πρέπει νά άπαλλαγεί άπό τόν φιλοσοφικό δυαδισμό, που άπομονώνει τό πνεύμα και «σνομπάρει» τή χειρωνακτική εργασία, και νά θεωρηθεί κανάλι και φίλτρο κοινωνικής προσφοράς τής όποιασδήποτε ύπεύθυνης κοινωνικο-

οικονομικής δραστηριότητας που άποσκοπεί στην άνοδο της ποιότητας της ζωής του συνόλου.

Παρ' όλο που τα άνωτερα στρώματα είναι, κατά ποσοστό, τα πιο «λεπτά» στην κοινωνική πυραμίδα, δείχνουν μία άκόμα πιο έντονη πολυκεντρικότητα, άν όχι αντίφατικότητα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 6: Τυπικά γνωρίσματα των άνωτέρων κοινωνικών στρωμάτων κατά συχνότητα άναφοράς με χαρακτηριστικές γνώμες

	%
α. Πλούτος	36,5
β. Κοινωνική προβολή λόγω επαγγέλματος, αξιώματος ή άλλης άξιας: αίγλη, κύρος, «διάκριση από τό πλήθος», «όσο πλατύτερα είναι κανείς γνώστος για μία τού άξία, τόσο ψηλότερα τοποθετείται στην κοινωνία»	13,5
γ. Άνώτερη μόρφωση	11,7
δ. Θετικά γνωρίσματα π.χ. πνευματικότητα, εύφαια, προσωπικότητα, στοχασμός, δημιουργικότητα, συναισθηση εϋθύνης για τό σύνολο, δικαιοσύνη, ήθικη, δραστηριότητα, δυναμισμός	11,4
ε. Άρνητικά γνωρίσματα π.χ. πολυτέλεια, σπατάλη, επιδειξη, άπληστία, έπεκτατισμός προνομίων, κυνισμός, περιφρόνηση, εκμετάλλευση τών κατωτέρων τάξεων, έγωισμός, «κούφια κοινωνία»	10,3
στ. Κοινωνική, οικονομική και πολιτική δύναμη 'Ελέγχουν τά μέσα παραγωγής και τόν κρατικό μηχανισμό. «Διαθέτουν ένα πλέγμα κοινωνικών σχέσεων που τούς επιτρέπει να επιτυγχάνουν αυτό που θέλουν κάτω από οποιαδήποτε κυβέρνηση ή κατάσταση»	8,5
ζ. Άνώτερος τρόπος ζωής, εμφάνισος και συμπεριφοράς	4,5
η. Οικογενειακή προέλευση	3,6
N = 106	100,0

Βέβαια, οί κάτωχοι τών άρνητικών γνωρισμάτων είναι διαφορετικοί από αυτούς τών θετικών. 'Η διάσταση ανάμεσα στην ήλικη δύναμη και στο πνεύμα επιτείνεται, καθώς ένα νέο στοιχείο προστίθεται στη διαμάχη. 'Ενώ στά μεσαία στρώματα (βλ. πίνακα 3) ή δημιουργικότητα και ή κοινωνική προσφορά φαίνεται να άποτελοϋν γενικό χαρακτηριστικό της επαγγελματικής δραστηριότητας, είτε αυτή είναι επιχειρηματική είτε κάποιο άκαδημαϊκό επάγγελμα, για τά άνωτερα στρώματα ή συναισθηση εϋθύνης για τό σύνολο φαίνεται ότι άποδίδεται μόνο στους «πνευματικούς ανθρώπους», ενώ ή μεγάλη επιχειρηματική δραστηριότητα φαίνεται να κινείται από τόν άτομισμό και τήν άπληστία. 'Η διάκριση αυτή δέν όφείλεται μόνο στην είσαγωγή κοινωνιολογικών κατη-

γοριών της μαρξιστικής θεωρίας στην καθημερινή άνάλυση τών συμβάντων (έλεγχος τών μέσων παραγωγής, εκμετάλλευση κτλ.), αλλά και στην ιδιαίτερότητα της δομής της έλληνικής κοινωνίας στά χρόνια της δικτατορίας.

ΠΙΝΑΚΑΣ 7: 'Η σύνθεση τών άνωτέρων κοινωνικών στρωμάτων κατά συχνότητα άναφοράς τών διαφόρων κατηγοριών

	%	%
α. Κρατικός μηχανισμός - 'Εκκλησία		19,6
άνώτατο δημ. ύπάλληλοι	26,9	
πρόεδρος Δημοκρατίας, μέλη Κυβερνήσεως	23,9	
άνώτατο αξιωματικοί	20,9	
άνώτατο δικαστικοί	14,9	
διπλωμάτες	7,9	
άνώτατο κληρικοί	5,9	
	100,0	
β. 'Επιχειρηματίες - πλούσιοι		58,4
βιομήχανοι	31,6	
έφορλιστές	30,2	
μεγαλοεπιχειρηματίες	12,1	
μεγαλέμποροι - μέγала καταστήματα	11,5	
εκατομμυριοχχοι - εισοδηματίες	7,1	
τραπεζίτες	5,0	
διάφοροι	2,5	
	100,0	
γ. 'Επιστήμονες και άλλοι		22,0
κωηγητές άνωτάτης παιδείας	25,6	
έξέχοντες επιστήμονες	21,8	
έξέχοντες άνθρωποι γραμμάτων/τεχνών	16,6	
πολιτικές προσωπικότητες	11,5	
έπιστήμονες/τεχνοκράτες	11,6	
μεγάλες οικογένειες	6,5	
διάφοροι	6,4	
	100,0	100,0

Βασικά, ό έντονος άτομιστικός χαρακτήρας της κλασικής παιδείας, έφ' όσον συνοδεύεται και από τήν άναγνώριση της πνευματικής άξιας του άλλου, όπως συνέβαινε στην άρχαία Ελλάδα—δυστυχώς—ό νεοέλληνας κράτησαν μόνο τόν άτομισμό—όδηγεί στη δημοκρατικότητα, δηλαδή τήν άναγνώριση της άξιας όλων τών πολιτών. Ρωτά μέ άπορία ό συνομιλητής του Σωκράτη, στην *Πολιτεία*: «μήπως δέν ξέρεις ότι τό να είναι κανείς φίλος τών τιμών και τών χρημάτων, όχι μόνο κατά τήν αντίληψη του κόσμου αλλά και στην πραγματικότητα, είναι όνειδος;»¹² 'Ο 'Αθηναίος πολίτης δέν ήταν πρόθυμος να δικαιολογήσει καταστάσεις που οδηγούν στη δημιουργία μιās άρχουσας τάξεως πάνω από αυτόν και δεχόταν ότι ή έξουσία του εκλεγμένου άρχοντα ήταν μόνο λειτουργική και άχρητη από τό χρήμα και τίς τιμές.

Στήν περίοδο της δικτατορίας υπήρχε κρίση έξουσίας και ήγεσίας. 'Ο λαός αισθανόταν όχι μόνο πολιτικά αλλά και κοινωνικά άκέφαλος.

Ἄξιμο ἢ πολιτικῆ ἐξουσία δὲν ἦταν ἐκλεγμένη, ἀλλὰ ὅλοι ὅσοι τὴν πλαισιῶναν στὶς ὑπεύθυνες θέσεις κάθε ἄλλο παρά ἐκπροσωποῦσαν τὴν ἀξιοκρατία. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐρωτηθέντες ἀποδείχθηκε ὑποστηρικτῆς τοῦ καθεστώτος καὶ μὲ ἀνώτερες φιλοδοξίες, δὲν ἠπόρεσε ὅμως νὰ κρῦψει τὴν ἀπογοήτευσή του οὔτε κι ἀπὸ ἕνα ἀγνωστο: «ἢ ἐπανάστασι μοιάζει σάν ἕνα ἀερόστατο, πού τὸ βοηθήσαμε ν' ἀνεβῆ ψηλά· ἐκεῖ ὅμως τὸ περιέλαβαν ἄγνωστα ρεύματα καὶ τὸ κινῶν πότε πρὸς τὴ μιά κατεῦθον καὶ πότε πρὸς τὴν ἄλλη, χωρὶς ἡμεῖς, πού κοιτάμε ἀπὸ κάτω, νὰ μπορούμε νὰ ἐρμηνεύσουμε αὐτὲς τὶς κινήσεις... Ἄν π.χ. μοῦ λέγατε ὅτι ἀπὸ τὴ γιαγιά σας ἐξαρτᾶται ἂν θὰ γίνω καθηγητῆς, δὲν θὰ ἐκπλησσομουν!». Ἡ εἰκόνα τῆς ἀναρχίας συμπληρώνεται ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα, πού εἶχε πάρει τὴ μορφή μιᾶς συναλλαγῆς μὲ μεσάζοντες καὶ κρατούντες καὶ πού μόνον ἕμμεσα καὶ περιστασιακὰ ἱκανοποιούσε καὶ τὸ γενικότερο συμφέρον, ὅταν δὲν ἔρχοταν σὲ προκλήτικὴ ἀντίθεση.

Ἡ στρατιωτικὴ διακυβέρνησις τῆς χώρας εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τὸν περιορισμὸ τῆς πολυμορφίας τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων. Γενικά τὰ ἀνώτερα στρώματα εἶναι τὰ πλέον πολυμορφα καί, κατὰ τὸν Dahrendorf, ἀπαρτίζονται ἀπὸ τὶς «κορυφές» τῶν ἐπὶ μέρους τομέων τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητας: τῆς οἰκονομίας, τῆς πολιτικῆς, τῆς ἐκπαιδεύσεως (καθηγητῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐνδρύτερα γνωστοὶ ἐκπαιδευτικοί), τῆς θρησκείας, τῆς τέχνης καὶ τοῦ θεάματος (καλλιτέχνες, παρουσιαστῆς, δημοσιογράφοι, ἀθλητῆς), τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῆς δικαιοσύνης (δικαστῆς, εἰσαγγελεῖς, δικηγόροι).¹³ Βέβαια στὴν ἀναπτυσσόμενη ἀκόμα ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν θὰ περιμενε κανεὶς μιά τέτοια «λειτουργικὴ» πολυμορφία. Ὄταν ὁ Κ.Η. Pfeffer μελέτησε τὴ μεταπολεμικὴ (1950–60) ἑλληνικὴ κοινωνία, θρῆκε στὰ ἀνώτερα στρώματα μιά κατάστασι πού τοῦ θύμιζε ἀνάμικτα, ἀπὸ τὴ μιά, τὸ καϊζερικὸ Βερολίνο στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μὲ μιά ἀριστοκρατία γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι, ἀποτελούμενη ἀπὸ παλαιῆς οἰκογενεῖς, διακριθέντες στρατιωτικῶς καὶ ἀπογόνους ἠρώων τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ Σικάγο μὲ τὴν περτωδὴ ἀναζήτησι εὐκαιριῶν κέρδους χωρὶς προκαταλήψεις γιὰ τὶς πηγές τοῦ χρήματος, καθὼς καὶ μιά ὁποιαδήποτε πρωτεύουσα πρῶην ἀποικίας μὲ τὴν τερῆστα διαφορά μετὰξὺ πόλεως καὶ ἐπαρχίας καὶ τὴ χάσθῃ ζωντάνια τῆς. Τὸ μόνον ἰδιάζον ἦταν ἡ μανία τῶν Ἑλλήνων νὰ διηγούνται ἑνδοξες ἱστορίες καὶ νὰ μαλώνουν γιὰ τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς.¹⁴ Αὐτὴ ἡ πολυ-

μορφία δὲν εἶναι λειτουργικὴ, ἀλλὰ ὀφείλεται στὴ συσσώρευσι διαφόρων πολιτιστικῶν ἐπιπέδων στὸν ἑλληνικὸ χῶρο (ὄχι ὀρίζοντα ἀλλὰ κάθετη, στρωματικὴ ἂν ὄχι χασματικὴ πολυμορφία). Μέχρι τὸ 1974, ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού συνέθεταν τὴ μεταπολεμικὴ μας πραγματικότητα ἐπέζησαν καὶ ἐπιβλήθηκαν ἢ ἀναζητήθησι εὐκαιριῶν κέρδους καὶ τὸ πολιτικο-κοινωνικὸ χάος. Ἔτσι ἡ πολυμορφία περιορίστηκε στὴν ἀδιαφιλονίκητη κυριαρχία ἐλαβαν ἀνάμικτα καὶ βιομηχανῶν στὰ ἀνώτερα στρώματα (βλ. πίνακα 7).¹⁵

Συμπερασματικά, σὲ τρεῖς στάσεις μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν οἱ ἀντιδράσεις τῶν ἐρωτηθέντων γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἀνωτέρων στρωμάτων. *Πρώτη*: Πρέπει νὰ ὑπάρξει πολυμορφία στὴ σύνθεσι τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων καὶ νὰ μὴν ὑποχρεῶνται ὅλοι νὰ ἀναχθοῦν στὸν κοινὸ παρονομαστῆ τοῦ εἰσοδήματος. Ἐνας παλιὸς Ἀθηναῖος θυμήθηκε τὴν ἐποχὴ πού ὀρισμένοι πλούσιοι ἔμποροι κυκλοφοροῦσαν τὰ πρῶτα αὐτοκίνητα στὴν Ἀθήνα: «Ἡμαστε παιδιὰ καὶ τρέχαμε ἀπὸ πίσω. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν τὸ ἐβλεπαν διαφορετικὰ ἀπὸ μῆς· τὸ ἐβλεπαν κι αὐτοὶ σάν μιά ἀτραξιόν. Κανένας δὲν ζήλευε καὶ κανένας δὲν σκεπτόταν: 'κοίτα τί ἔχουν αὐτοὶ καὶ μεις δὲν ἔχουμε'». Ἡ διάθεσι γιὰ δημοτικότητα καὶ ἡ ἀπόλαυσι καταναλωτικῶν ἀγαθῶν εἶναι στὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἡλικία θέλει νὰ «παίζει» καὶ νὰ αὐτοπροβάλλεται.

Ἀνάμεσα στὶς δύο ἄκραιες πραγματικότητες, τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας, ὅπου κατὰ τὴν ἐπίσημη στατιστικὴ τοῦ 1976 μιά ἀπὸ τὶς βασικότερες αἰτίες ἐγκληματικότητας εἶναι ἡ ἄλλειψι καταναλωτικῶν ἀγαθῶν, καὶ τῆς δυτικῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, προβάλλει ἡ στάσι τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ γίνετα ἀντιπλουραλιστῆς, δὲν δέχεται νὰ γίνονται κριτήρια τῆς κοινωνικῆς ἀξίας τοῦ ἀτόμου τὰ ὑλικά ἀγαθὰ.

Δεύτερη: Στὰ ἀνώτερα στρώματα πρέπει νὰ κυριαρχοῦν ἡ ἀξία καὶ ἡ ἠθικὴ· «χρειάζεται μιά κοινωνικὴ ἀξιοκρατία, πού νὰ συνδυάζει ἠθικὴ, μόρφωσι καὶ ἐπάγγελμα σάν προσφορά στὸ κοινωνικὸ σύνολο, καὶ πού νὰ δίνει ἐν σέ ὄλους πρῶτη τὸ καλὸ παράδειγμα: ἔτσι θὰ ἀνεβῆ τὸ σύνολο». Τὸ εἰσόδημα θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς κοινωνικῆς ὑπεύθυνης καὶ δεοντολογικῆς ἀγωγῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητας.

Τρίτη: Οἱ δρόμοι γιὰ τὰ ἀνώτερα στρώματα πρέπει νὰ εἶναι ἀνοιχτοί, γιὰ νὰ ὑπάρξει ἀνανέωσι: «ὁ κανένας πού ξεκινᾶει γιὰ τὴ ζωὴ προέρχεται ἀπὸ ἕνα διαφορετικὸ οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ περιβάλλον. Ἐάν κάποιος ἔχει τὴ θέλησι

13. Βλ. Dahrendorf, Ralf, *Gesellschaft und Freiheit*, München 1961, σελ. 179.

14. Pfeffer, Karl Heinz und Schaafhausen, Irma, «Griechenland», in *Weltarchiv*, Hamburg 1959.

15. Βλ. καὶ ἄρθρο ἀπὸ τὴν ἴδια ἐργασία στὴν *Ἐπιθεώρηση Νομικῶν Βημάτων*, τευχὸς 7/8 τοῦ 1977 μὲ τίτλο: «Ἡ θέσι τοῦ Δικηγόρου στὴν Ἑλληνικὴ Κοινωνία». Στὸν πίνακα 17 οἱ ἐφοπλιστῆς καὶ οἱ βιομηχανοὶ κατέχουν τὶς δύο πρῶτες θέσεις στὰ δημοφιλέστερα ἐπάγγελα καὶ οἱ δικηγόροι τὴν ὀγδοή.

καί τήν ικανότητα νά ἀναπληρώσει ἀργότερα τίς ἐλλείψεις τοῦ περιβάλλοντός του μέ τήν ἐκπαίδευση, πρέπει νά βοηθηθεῖ ἀπό τό κράτος. Δέν μπορούμε νά λέμε ὅτι ἡ ἐκπαίδευση εἶναι γενική, τή στιγμή πού, ὅταν δουλεύει κανεῖς, δέν μπορεῖ νά σπουδάσει σωστά. Γι' αὐτό παρατηρεῖται αὐτός ὁ συνωστισμός στή Νομική Σχολή. Δέ μπορεῖ νά σπουδάσει κανεῖς στίς ἄλλες σχολές ἄν δέν ἔχει λύσει τό οικονομικό του πρόβλημα. Ὑστερα οἱ ἀρμόδιοι στούς ὁποίους θά ἀπευθυνθεῖ ὁ ἐπιστήμονας πρέπει νά τόν ὑποστηρίξουν ἀνάλογα μέ τά προσόντα του, ἀκόμα καί ἄν τούς εἶναι τελείως ἄγνωστος. Τά κοινωνικά στρώματα πρέπει νά ἀνανεώνονται ὅπως τό νερό στήν πισίνα».

Βασικά, ἐπιβεβαιώνεται ἡ παρατήρηση τοῦ Pfeffer, ὅτι ἡ ἑλληνική κοινωνία, διαφορετικά ἀπό τίς σταθερές εὐρωπαϊκές κοινωνικές δομές, βασίζεται στήν ἐπιτυχία (Erfolgsgesellschaft) μέ ὅλα τά θετικά καί ἀρνητικά συνεπακόλουθα. Ἐπικρατεῖ μία «ἀμερικανική» ἀτμόσφαιρα. Τό μόνο πού ἔχει σημασία εἶναι τό φανερό ἀποτέλεσμα. Μιά τέτοια κοινωνία στήν ἰδεατή της μορφή διαμορφώνει σέ ἰδεολογία τήν πεποίθηση ὅτι τό σύστημα εἶναι σέ θέση νά ὑλοποιήσει τούς στόχους κάθε ἰκανοῦ ἀτόμου, καί προσφέρει ἀρκετούς κοινωνικούς «ἀνεγκυστήρες» πού ἀνεβοκατεβαίνουν ἀκατάπαυστα. Μόνο 25,5% τῶν ἐρωτηθέντων πι-

στεύουν ὅτι ἡ κοινωνική στρωμάτωση εἶναι θέμα ταξικῆς δομῆς τοῦ ἰσχύοντος κοινωνικο-οικονομικοῦ συστήματος, εἴτε γιά νά μποροῦν οἱ προνομιούχοι νά ἐκμεταλλεῦνται τούς ἐργαζόμενους (μαρξιστική ἄποψη), εἴτε γιὰτί πρέπει νά ὑπάρχει μία τάξη – κατάταξη στόν ὄργανισμό τῆς κοινωνίας (συντηρητική ἄποψη). Τό 66,3% πίστευε ὅτι ἡ κοινωνική στρωμάτωση εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητας τοῦ ἀτόμου ἀνάλογα μέ τίς ικανότητές του κατά τήν ἐκκίνηση (ἡ φυσική τάση τοῦ ἀνθρώπου γιά διάκριση, φυσικές ἀνισότητες, οικονομική ἀνισότητα, διαφορά γοήτρου, ἐπαγγέλματος, κτλ.).

Τό πρόβλημα γιά τήν κοινωνική στρωμάτωση στήν Ἑλλάδα δέν εἶναι μόνο τό «μπλοκάρισμα» τῶν κοινωνικῶν ἀνεγκυστήρων ἀπό ἐπί μέρους συμφέροντα, πράγμα πού ἰδιαίτερα ἐνοχλοῦσε τούς ἐρωτηθέντες δικηγόρους, ἀλλά καί ἡ ἐπικρατοῦσα νοοτροπία στήν Ἑλλάδα, πού συνδέει τήν ἐπιτυχία περισσότερο μέ τό πέρασμα ἀπό μία θέση στήν ἄλλη, παρά μέ τήν ἀπόδοση σέ μία ὀρισμένη θέση. Αὐτή ἡ νοοτροπία ἔχει καταστρεπτικά ἀποτελέσματα γιά μία χώρα χωρίς οικονομική ὑποδομή, ὅπως ἡ Ἑλλάδα. Τά ἀποτελέσματα εἶναι ἡ καθυστέρηση στήν οικονομική καί κοινωνική ἐξέλιξη τοῦ τόπου καί ἕνα τρελλό κοινωνικό ποδόσφαιρο χωρίς κανόνες.